

14 Μαΐου 2016

Από την αιχμαλωσία στην ελευθερία μέσω του βαπτίσματος (Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος)

/ [Πεμπτούσια](#)

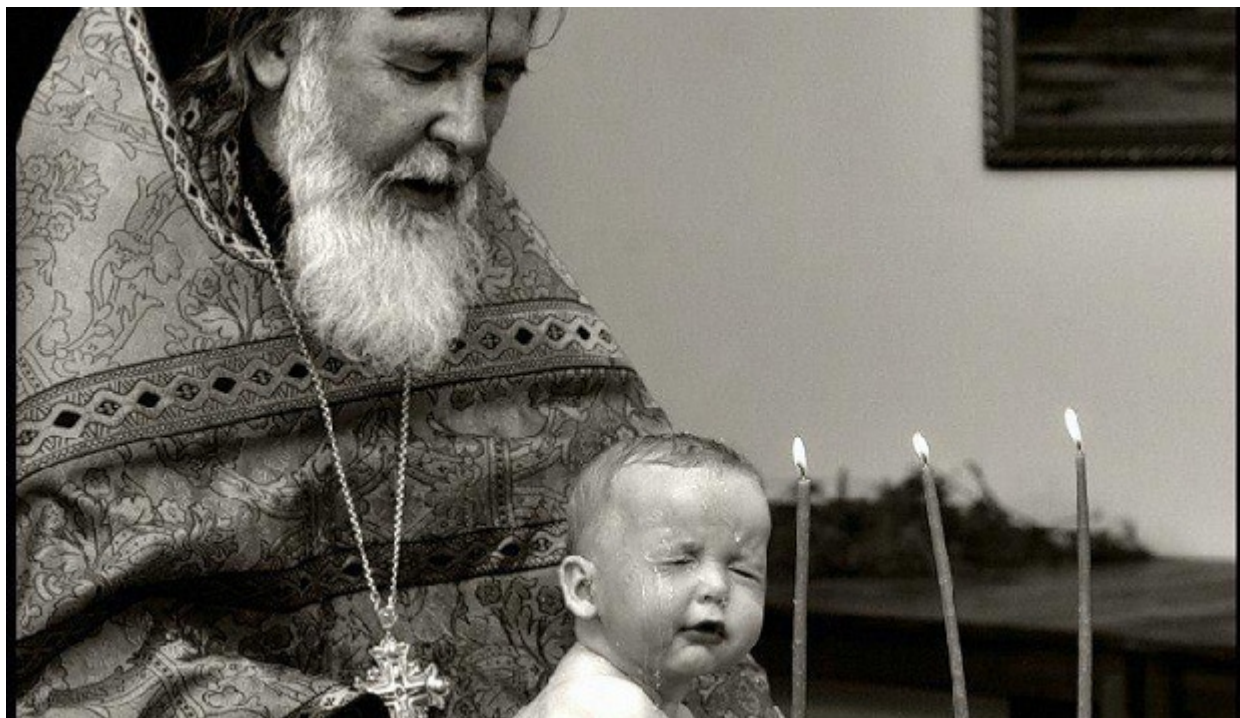

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1T4MZSg>]

Οι παλαιότεροι ιερείς ή και απλοί άνθρωποι, όταν έβλεπαν ένα παιδί να παρουσιάζει διάφορα προβλήματα στη συμπεριφορά του, έλεγαν:

«Μήπως σου λείπουν γράμματα;». Ο ρώσος Ιερομόναχος π. Τύχων, στο περίφημο βιβλίο του «Σχεδόν άγιοι», παραθέτει ένα περιστατικό που έχει σχέση με το θέμα μας:

«Μόνο μια φορά ανέλαβα κι εγώ ένα παρόμοιο έργο. Όχι βέβαια έναν εξορκισμό, αλλά την ολοκλήρωση του μυστηρίου του Βαπτίσματος ενός μικρού αγοριού, που είχε περικόψει κάποιος άγνωστος σε μένα ιερέας.

imverias.blogspot.com

»Εκείνη την εποχή βρισκόμουν στη μονή Ντονσκόι. Κάποτε με επισκέφθηκε ένας άντρας περίπου 40 ετών, ο αντισυνταγματάρχης της αστυνομίας Βαλέρι Ιβάνοβιτς Ποστόγιεφ. Δεν ήταν πιστός, ούτε καν βαπτισμένος, αλλά για την περίπτωση του μόνο στην Εκκλησία μπορούσε να στραφεί, καθώς ο μονάκριβος δεκάχρονος γιός του Βαλιέρα βίωνε ανεξήγητες καταστάσεις... Στην παρουσία του, όλα τα πράγματα έπιαναν φωτιά, από μόνα τους. Όπου βρισκόταν ο Βαλιέρα όλα γύρω τον καίγονταν-τα ψυγεία, τα μαξιλάρια, οι καρέκλες, τα κρεβάτια, οι ντουλάπες. Η οικογένεια των Ποστόγιεφ δεν τολμούσε να επισκεφθεί κανέναν, αφού ήταν βέβαιο ότι μέσα σε 20 λεπτά θα προκαλούσαν πυρκαγιά. Για τον ίδιο λόγο είχαν απαγορεύσει στον μικρό ακόμα και το σχολείο.

Ο Βαλιέρα είχε ήδη εξεταστεί από γιατρούς και μέντιουμ, από μέλη της Κρατικής Υπηρεσίας Ασφάλειας και άλλων μυστικών υπηρεσιών, αλλά όλα είχαν αποβεί άκαρπα. Ορισμένες εφημερίδες μάλιστα είχαν φιλοξενήσει εντυπωσιακά ρεπορτάζ με φωτογραφίες του παιδιού δίπλα στα αποκαΐδια. Όμως η φήμη ήταν το τελευταίο που ενδιέφερε τους γονείς του. Για παν ενδεχόμενο το παιδί βαπτίστηκε. Παρ' όλα αυτά, όλα γύρω έπιαναν πάλι φωτιά, όπως και παλαιότερα. Μέσα στην απελπισία του ο αντισυνταγματάρχης έφτασε στη μονή Ντονσκόι, επειδή κάποιος τον είχε προτρέψει να προσέλθει και να προσευχηθεί στα λείψανα του πατριάρχη Τύχωνα, που μόλις είχαν αποκαλυφθεί. Εκεί και συναντηθήκαμε.

»Δεν μπορούσα να εξηγήσω για ποιό λόγο οι φωτιές δεν σταμάτησαν μετά το βάπτισμα. Τελικά τον ρώτησα πόση ώρα κράτησε η βάπτισμα του παιδιού κι εκείνος

μου απάντησε λιγότερο από μισή ώρα. Συνήθως μια βάπτισμα κρατάει πολύ περισσότερο, έτσι αμέσως κατέστη φανερό ότι ο ιερέας που είχε τελέσει το μυστήριο παρέλειψε κάποιες βασικές ευχές που στην εκκλησιαστική γλώσσα αποκαλούνται αφορκισμοί. Είναι τέσσερις και κάποιες από αυτές αρκετά μακροσκελείς. Δυστυχώς συμβαίνει καμιά φορά, οι «μοντέρνοι» παπάδες να παραλείπουν σήμερα αυτές τις ευχές θεωρώντας τις ανώφελες. Με αυτές τις ευχές ωστόσο η Εκκλησία ζητεί από τον Θεό την προστασία των ανθρώπινων ψυχών από το αρχαίο κακό που φώλιασε μέσα τους. Οι «μοντέρνοι» παπάδες τα θεωρούν όλα αυτά παράξενα και ξεπερασμένα. Φοβούνται μην τάχα φανούν στο ποίμνιό τους οπισθοδρομικοί ή αστείοι, αν και εγώ τουλάχιστον δεν έχω παρατηρήσει ούτε μια φορά να συμβαίνει κάτι τέτοιο σε Βάπτισμα – ούτε μειδίαμα έχω δει από τους παρευρισκόμενους, ακόμα και από αυτούς που δεν έκκλησιάζονται συχνά.

»Έγραφα λοιπόν για τον Βαλιέρα Ποστόγιεφ στον π. Ιωάννη και εκείνος απάντησε ότι πρέπει οπωσδήποτε να διαβαστούν στον μικρό οι ευχές που είχαν παραλειφθεί. Πράγματι, το βάπτισμα ολοκληρώθηκε στη μονή Ντονσκόι και από εκείνη τη στιγμή οι φωτιές σταμάτησαν. Ο αξιωματικός Βαλέρι Ιβάνοβιτς βαπτίστηκε επίσης και όλα τα μέλη της οικογένειας έγιναν ενορίτες μας. Το μικρό αγόρι από τότε μεγάλωσε και έγινε και αυτός ανώτερος αξιωματικός της αστυνομίας. Σήμερα διδάσκει στην Ανωτέρα Αστυνομική Ακαδημία της Μόσχας και διατηρεί ακόμα ολόκληρο αρχείο οικογενειακών φωτογραφιών από τα χρόνια της φωτιάς...»

Ακολουθεί η ευχή: «Ο ών Δέσποτα...»

Η ευχή αυτή διαβαζόταν στον φωτιζόμενο την Κυριακή των Βαΐων, αφού είχε τελειώσει την κατήχηση κατά την Μ. Τεσσαρακοστή. Περνούσε τότε από προφορική δοκιμασία από τον επίσκοπο και δεχόταν το εμφύσημα και το σφράγισμα στο στήθος, μέτωπο, αυτιά και το στόμα τους, και ακολουθούσε χρίση με επορκιστικό έλαιο.

Με την ευχή αυτή ο λειτουργός ικετεύει τον Κύριο να αποστείλει στον φωτιζόμενο Άγγελο φωτός για να τον προστατεύει. Όπως λέει ο Μ. Βασίλειος: «Στον καθένα που έχει πιστέψει στον Κύριο, βρίσκεται διαρκώς κοντά του “άγγελος” αν βέβαια δεν τον διώξουμε εξ αίτιας των πονηρών έργων μας». Ο άνθρωπος που πλησιάζει την αγία κολυμβήθρα, παραδίδεται από τον Χριστό σε άγιο άγγελο φύλακα ο οποίος θα είναι πάντα μαζί του για να διώχνει τον δαίμονα και κάθε πειρασμό του και θα τον οδηγήσει στη Βασιλεία του Θεού.

Κατά τη διάρκεια της ευχής ο ιερέας εμφυσά και σφραγίζει τον φωτιζόμενο. Η κίνηση αυτή έχει σκοπό να αποδιώξει κάθε πονηρό πνεύμα και κάθε εχθρική

δύναμη και ο άνθρωπος από δούλος του διαβόλου να γίνει παιδί του Θεού.

Έπειτα ο κατηχούμενος βγάζει τα ρούχα του και τα παπούτσια του. Ο άνθρωπος ξεντύνεται από τον παλαιό άνθρωπο. Ήταν αιχμάλωτος στην αμαρτία και οι αιχμάλωτοι προχωρούν γυμνοί και ανυπόδητοι. Τώρα πλέον υποτάσσεται στο Χριστό, θέλει να γίνει αιχμάλωτος του Χριστού, ο οποίος θα τον οδηγήσει από τη δουλεία στην ελευθερία, από την αιχμαλωσία στην επουράνια πατρίδα του.

[Συνεχίζεται]